

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1913.

Leto XIV.

Voznikove pesmi.

Pesem o vetru.

O, hiter si, veter, a hitra še bolj
sta vranca čila oba,
kot z bliski vihar gre čez goro in dol,
in daleč za njima griva vihrá!

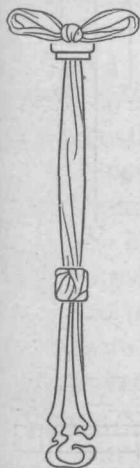
Pa kakor ta vranca, veliko še bolj
življenje to moje hiti, hiti,
da komaj dohaja ga žalost, radost,
ha, daleč so zadaj skrbi.

Pa kaj mi vsa žalost in vse skrbi
in radosti sladki napoj,
hi, vranca, hi, hitro, naj gredo skrbi,
samo da sta vidva z menoj!

Pesem o cesti.

Bel si, moj dom, kakor hišica v vasi,
ali si velik, prostran, ves visok —
cesta, ti dom si mi, ti domovina,
ti si mi mati, jaz tvoj otrok.

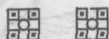
In žica brzojavna na drogih
cele dneve brni, brni,
veter od nje gredoč se poslavlja,
daleč v tujino hiti.

Čuj, še žica brni, brni,
ali žica govori, govori,
v daljo za glasom strme mi oči,
kakor s prstom kaže mi v svet.

Hi, v tujino, v daljni svet,
tam bomo služili dvajset let,
tudi tam cesta je bela vsa,
o, tudi tam domovina mojá.

Dan.

Od treh do večera,
od treh do večera,
od treh do večera nam solnce gori,
od treh do večera nam klas zori,
od treh do večera.

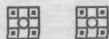
Od tega je nekaj za moja konjička,
od tega je nekaj za mene,
a z drugim, a z drugim si hišo zgradim
vrh gore zelene!

Od treh do večera,
od treh do večera
navozim si kamenja sivega,
na gori zeleni si hišo zgradim,
da enkrat pod svojo vsaj streho zaspim.

Zadnja.

O, Gospod, ozri se nazaj,
preglej in preštej pota moja vsa:
mного sem vozil po kamnu, po gladkem,
mного sem vozil v dol in breg,
ni čudo tedaj, da mnogo zavozil
sem tudi vstran in vprek.

Ozri se zdaj name, Gospod,
potolaži v srcu si name jezo
in véliko daj mi odvezo:
zadnjič navzdol gre moja pot!

Cvetko Gorjančev.

